

1 zondag Advent - A

Jes 2,1-5

Rom 13,11-14

Mat 24,37-44

Verlangen naar nieuw leven

Bij het begin van de Advent worden wij herinnerd aan onze uiteindelijke toekomst. En voor gelovigen is dat: onze definitieve ontmoeting met de Heer. Dat "de één zal worden meegenomen en de ander achterblijven" is het gevolg van het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de mensen die op een verschillende manier uitkijken naar die komst van de Heer.

Want "wachten" kan twee betekenissen hebben. Men kan inderdaad wachten en waken zoals de slechte dienaar, met schrik om betrappt en gestraft te worden door een strenge Meester. Men kan ook waken en wachten zoals een verloofde, die vol vreugde verlangend uitkijkt naar de uiteindelijke verbondenheid met haar Bruidegom of zoals een moeder die haar kindje verwacht. De aard van de ontmoeting waarnaar wij uitkijken, bepaalt in grote mate de manier waarop wij ernaar verlangen, en omgekeerd. Wij, christenen, kijken uit naar de uiteindelijke ontmoeting met de Heer van het nieuwe leven. En dit zal niet onze eerste ontmoeting zijn met Hem, want er zijn er reeds verschillende geweest.

Maar welke soort ontmoetingen zijn dat? Ervaren wij nu, tijdens ons leven, de Heer vooral als een strenge Meester of als een barmhartige Vader? Leven wij nu reeds met schrik voor God of zijn wij nu vooral dankbaar voor Zijn vriendschap en vergeving. Dat bepaalt hoe wij Hem dan zullen ontmoeten. "Wanneer" Hij komt blijft onbekend. Hoe wij ook naar Hem verlangen, Zijn komst zal altijd een verrassing zijn voor allen, een overweldiging. En ook hier geldt hetzelfde onderscheid: Zullen wij worden verrast door Zijn strengheid of vooral door Zijn barmhartigheid? Wij, christenen, geloven dat wij vooral zullen worden overspoeld door de mateloosheid van Gods barmhartigheid. Als ik aan de einddag denk, dan denk ik niet zozeer aan de timpanen van de Romaanse kerken met "de Rechter en Zijn weegschaal", maar aan het schilderij van Rembrandt, waar de verloren zoon wordt ontvangen in de armen van zijn Vader.

Met Kerstmis zullen wij weer een ontmoeting met God vieren, maar dan nu met Hem als een pasgeboren Kind. Wat ervaren wij vooral bij die ontmoeting? De geboorte van een kind is steeds het teken van "nieuw leven" onder de mensen. De diepere, persoonlijke beleving van Kerstmis nl. de doorbraak van het nieuwe, goddelijke leven van "waarheid, vergeving en vrede", zal wel niet door iedereen juist op 25 december worden ervaren. Maar voor elk van ons klinkt vanaf vandaag de oproep tot waakzaamheid en wakkerheid om, ook te midden van crisis en aftakeling, heel alert te zijn om toch de schamele tekens van dat nieuw leven reeds te erkennen. Ziet ge niet dat God weer nieuw leven van "vergeving en vrede" begint te brengen onder ons, mensen?

Laten wij maar kijken naar de natuur, want die heeft ons, ook in deze periode, weer iets te leren. Zijn de bomen deze laatste weken soms aan het doodgaan? Zijn die kale herfstbomen het teken dat de totale ondergang en vernietiging van de natuur op komst is? Helemaal niet! Dat kan misschien zo lijken, maar dan alleen voor een oppervlakkige toeschouwer. Wie met gelovige ogen kijkt, ziet veel meer. Hij voelt aan dat die bladerloze bomen eigenlijk veel missen en nu met groot verlangen uitzien naar de nieuwe lentescheuten, die al aanwezig zijn, maar onzichtbaar nog, onder de schors. De natuur is onderhuids al volop bezig de nieuwe lente van volgend jaar aan het voorbereiden.

Voorlopig echter komt het erop aan te wachten, actief te wachten, dwz. met een grote hoop in het hart. Welnu dat gevoel van gemis en dat verlangen naar het nieuwe leven, dat is in deze adventsperiode zeer heilzaam voor de bomen, én voor de mensen.

Pater Frans s.j.